

væsentlig Omstændighed. Den kan vel medføre meget ubillige Resultater, forsaavidt Enken kan faae væsentligt Mindre efter de hidtil gjældende Regler, end hun vilde faae efter denne Lov; men det er ogsaa vist, at det Omvendte kan tænkes, at Enken efter de hidtil gjældende Regler har faaet Mere, end hun vilde faae i Eftertiden, navnlig naar det er høiere Embedsmænds Enker, og det maa vist erkjendes, at det er ugjorligt i alt Fald efter denne Lov at tage Noget af de Pensioner, som allerede ifølge Fortidens Resolutioner ere bevilgede Enker. Det maa vist ogsaa findes at være billigt, at Statskassen paa den anden Side sikrer sig ved den Bestemmelse, som dette lille Ord „her- efter“ udtrykker. Derfor kan dette Ord „her- efter“ paa ingen Maade udelades. — Forsaa- vidt den samme ærede Taler har savnet en tilstrækkelig Betegnelse i §§ 12 og 13 om Præsteenker og deres Børn, da tilskaaer jeg, at jeg ikke kan indsee, at Ordene her ikke skulde være tydelige nok. For det Første staaer det med klare Ord i § 12, at Præster og Præste- enker beholde den samme Afgang til Pension, som de hidtil have havt, og denne Afgang har vel ikke været mange Penge værd, forsa- vidt de Supplementpensioner til de Geistliges Enkeskers Hjælp, som Præsteenkerne hidtil have faaet, ikke have været betydelige, men det er dog vist, at de have faaet nogen Hjælp, og at der gives visse sædvanmæssige Regler for denne Hjælps Fastsættelse, saaledes som det høitærede Things Finantsudvalg paa den sidste Rigsdag vil kunne have overbevist sig om ved at see hen til de Oplysninger, som bleve det meddelte, og hvoraf fremgaaer, at der ikke er faa Præsteenker, der have faaet denne Hjælp. Det er saaledes vist, at § 12 udtrykkelig reserverer Præsteenkerne den samme Afgang til Pension, som hidtil, og derved, som over-

hovedet ved hele sit Indhold, angiver den, at Præster og Præsteenker, medens der forbehol- des særlige Bestemmelser om deres Pension og indtil disse Bestemmelser ere givne, skulde have Afgang til Pension efter de hidtil gjældende Regler. Deri ligger, at § 12 klart anerkjen- der Præsters og Præsteenkers Berettigelse til Pension ligesaa fuldt som andre Embedsmænds. Hvad Præsterne angaaer, da følger det desuden af Grundloven; ingen speciel Lov kan gjøre den Bestemmelse i Grundloven til Intet, at de ere Embedsmænd og berettigede til Pension. Naar det altsaa ligesaa vel følger af Sagens Natur, som af Contexten i § 12, at Præsterne maae ansees for pensionsberettigede Embeds- mænd, saa forekommer det mig, at § 13 er al- deles tilstrækkelig betegnende, naar den siger: „fader- og moderløse Børn af pensionsberetti- gede Embedsmænd“ og ikke føier noget Yder- ligere til. Den taler saavel om de Embeds- mænd, hvis Pension er bestemt i nærværende Lov, som om Præster; thi det følger af sig selv, at under hiint Udtryk ere Præsterne og- saa indbefattede. — Hvad det Endringsfor- slag angaaer, som er stillet af en æret Lands- thingsmand for tredje Kreds (Bessely), om at Ordene „hvor Omstændighederne tale derfor“ i Udkastet skulde afløses af Udtrykket „forsaavidt og saalange en Enke er værdig og trængende“, da vil jeg gerne indrømme den ærede Forslags- stiller, at det, der har været tænkt paa ved Udtrykket „hvor Omstændighederne tale derfor“, er væsentligt udtrykt ved de Ord „forsaavidt og saalange en Enke er værdig og trængende“, og jeg kunde saaledes alene vide, at anføre til Fordeel for Udkastet i Sammenligning med denne Bestemmelse, der omtrent udtrykker det Samme, det, at Udkastets Udtryk dog ere no- get mere omfattende end det af den ærede For- slagsstiller antydede.